zavdáním příčiny k němu a nadržováním k jeho vykonání stalo ve zlém úmyslu, že jest tu i příčinná souvislost mezi tímto přispěním a trestným výsledkem a že tudíž jest obžalovaná trestně zodpovědná za toto své jednání. Rozebírati jednotlivé průvody a podkládati jiný smysl případným výrokům stěžovatelky jest při provádění zmatku po zákonu nepřípustno, zmateční stížnost takovým způsobem prováděná brojí jen proti výroku porotců, učiněnému v mezích předpisu § 326 tr. ř. Bylo proto zavrhnouti obě zmateční stížnosti jako neodůvodněné.

Čís. 3891.

Formální předpisy §§ 140—142 tr. ř. nepřicházejí v úvahu, jde-li o domovní prohlídku zřízenci úřadu bezpečnosti podle druhého odst. § 141 tr. ř.

(Rozh. ze dne 6. června 1930, Zm I 366/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 11. února 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. nelze přiznati úspěch. Zmatečnost podle čís. 5 § 281 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že rozsudek neuvažoval o tom, zda bylo při domovní prohlídce postupováno podle § 140—142 tr. ř., t. j. zda byl proveden předchozí výslech obžalovaného, zda byli účastníci prohlídky opatřeni písemným zmocněním a zda je obžalovanému ukázali, zda byl přibrán zapisovatel a dva svědci. O všem tom by musel soud uvažovati, kdyby šlo o domovní prohlídku, vykonanou soudem podle § 140 tr. ř., po případě i úředníkem soudu neb úředníkem úřadu bezpečnosti podle § 141 odst. 1 tr. ř. Jelikož tu šlo o domovní prohlídku zřízenci úřadu bezpečnosti podle odstavce 2 § 141 tr. ř., nemohou formality stížností zdůrazněné přijíti v úvahu a nelze vytknouti rozsudku neúplnost, podmiňující jeho zmatečnost, když neuvažoval o skutečnostech pro posouzení případu nerozhodných.

Čís. 3892.

Podle § 335 tr. zák. má řidič automobilu věnovati stejnou pozornost jízdní dráze vůbec, tedy cestě před sebou a oběma stranám, a podle toho zaříditi rychlost auta vzhledem k základnímu předpisu § 45 nař. čís. 81/1910.

(Rozh. ze dne 7. června 1930, Zm II 41/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 11. prosince 1929, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc v rozsahu zrušení vrátil soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. První soud zjistil, že místo nehody je na počátku obce Š. ve směru od N. J., a že je tam jen po pravé straně dlážděná silnice (ve směru jízdy obžalovaného) — zvýšený chodník pro pěší, kdežto po levé straně nejsou ani domy ani chodník, nýbrž jen nedlážděný banket ve stejné úrovni se silnicí a vedle banketu zábradlí na betonových sloupcích, poněvadž je tam vedle silnice značný svah, podle kterého teče dole potok. Soud zjistil dále, že obžalovaný jel autem více po levé straně silnice a že usmrcená Vlasta B-ová byla tehdy na této straně silnice, kde dřepěla u zábradlí; zjistil, že obžalovaný začal brzditi 18 m před místem úrazu a že auto zastavil 20 m za ním; uvěřil obžalovanému, že uviděl dítě teprve v bezprostřední blizkosti (5 m pokud se týče kroků před autem), že začal brzditi dříve jen proto, že přijížděl do zatáčky, usuzuje, že svědek Jan V., který seděl vzadu v autu a viděl dítě přikrčené u zábradlí asi na vzdálenost 20 kroků, jen proto lépe viděl než obžalovaný, že nemusel, jako obžalovaný, pozorovati i pravou stranu silnice. Podle názoru prvého soudu nelze usuzovati z toho, že obžalovaný uviděl dítě teprve, až vyskočilo v blízkosti před autem, že obžalovaný jel neopatrně, »že nepozoroval silnici před sebou s náležitou pozorností«, poněvadž, an po levé straně silnice není chodník, musel prý věnovati pozornost hlavně tomu, co se děje před ním a po pravé straně silnice, odkud za normálních předpokladů jediné mohl očekávati překážku. Při tom prý se jmenovitě nemohl nadíti, že by tam, kde ani dospělý neměl co činiti, mohlo býti malé dítě ponechané samo sobě. Soud vychází z názoru, že se pachatel nedopustil trestného zavinění, přehlédnuv nějakou okolnost jen proto, že věnoval hlavně pozornost okolnostem, od nichž podle svého názoru za normálních předpokladů mohl očekávati překážku. Že se soud dal vésti při osvobození obžalovaného tímto všeobecným názorem, vyplývá již z toho, že se dále nezabývá otázkou, zda se obžalovaný mohl důvodně domnívati, že mu z prava nebo ze středu silnice hrozilo nebezpečí, ana silnice mohla býti liduprázdná. Podle předpisu § 335 tr. zák. má pachatel věnovati stejnou pozornost jízdní dráze vůbec, tedy cestě před sebou a oběma stranám a podle toho zaříditi rychlost auta vzhledem k základnímu předpisu § 45 nař. čís. 81/1910. Tím, že soud má za to, že obžalovaný nemá trestné viny, an na úkor levé strany silnice přihlížel hlavně ke středu a k pravé straně, a že se dále nezabývá otázkou, zda skutečně z těchto stran hrozilo nebezpečí, byl porušen zákon v předpisu § 335 tr. zák. a zaviněna zma-

tečnost rozsudku podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. K odůvodnění výroku, že obžalovaný nemusel věnovati levé straně silnice takovou pozornost jako středu a pravé straně, uvádí soud, že na levé straně silnice neměl ani dospělý co činiti, tím méně dítě, an právě na této straně silnice není chodník. Tomuto výroku vytýká zmateční stížnost nedostatek důvodů, ve skutečnosti neúplnost, a to právem, ježto soud přehlíží, že dítě bylo na banketu silnice, tedy na místě každému přístupném, že na tomto místě jest zábradlí, zajisté jen k ochraně lidí (po případě i povozů po silnici jedoucích) a že obžalovaný jel právě na té straně, kde bylo dítě, nehledíc ani k tomu, že, jak rozsudek zjišťuje, právě naproti místu úrazu na pravé straně silnice jest hostinec. Jen mimochodem budiž podotčeno, že chodník pro pěší na pravé straně jest stejně nedlážděný, jako jest nedlážděný silniční banket na levé straně, kde bylo dítě. Tyto pominuté okolnosti mohou míti závažný význam pro posouzení otázky, směl-li se obžalovaný za dané situace beztrestně obmeziti na méně pečlivé pozorování levé strany čili nic; zejména okolnost, že obžalovaný jel po levé straně silnice, tedy směrem k místu, kde bylo dítě, může míti závažný význam pro otázku, mohl-li je obžalovaný snadno i při největší pozornosti přehlédnouti, jak praví rozsudek, čili nic; k tomu jest dodati, že podle zjištění soudu dítě dřepělo u zábradlí (podle seznání svědka V-a bylo přikrčeno u zábradlí) a nikoliv, jak praví rozsudek, že »tedy zajisté dřepělo u sloupku«, což by mohlo sváděti k nesprávnému mínění, že dítě bylo zakryto sloupkem; to ani rozsudek nezjišťuje a ani z výsledků řízení nevyšlo na jevo. Pro otázku viny, nepozorné a neopatrné jízdy obžalovaného, není bez významu ani okolnost, potvrzená svědkem V-em, že dítě mělo položenou housku na kraji dlážděné silnice (kudy právě obžalovaný jel), což potvrdil i svědek Hugo V., kterou soud rovněž přešel mlčením, a toto opomenutí zmateční stížnost právem vytýká jako neúplnost. Jeť tato okolnost důležitá proto, že z ní lze usuzovati na míru pečlivosti, s jakou obžalovaný pozoroval nejen levý banket, který měl ostatně také před sebou, nýbrž vůbec silnici přímo před autem. Okolnost potvrzená oběma svědky, nasvědčovala by též tomu, že cesta byla úplně přehledná. Pro vytknuté vady rozsudku bylo zmateční stížnosti vyhověti a napadený rozsudek zrušiti a uznati, jak se stalo.

Čís. 3893.

Rozhodnutí nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího, odmítající zmateční stížnost (odvolání) podle čl. 4 odst. 3 nař. čís. 17/1926, jest konečným právoplatným rozhodnutím; opětné vyřízení odmítnutých opravných prostředků jest vyloučeno; ministerstvo spravedlnosti nemůže změniti ani rušiti ono rozhodnutí (§ 7 zák. čís. 122/1920).

(Rozh. ze dne 11. června 1930, Zm I 639/29-4.)